

man ikke behøver og i alt Fald ikke er tvungen til i Øjeblikket at tage fat paa den Sag.

Af de statistiske Oplysninger, der foreligge fra 75 Købstæder og Handelspladser, er der, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) nævned, ganske rigtig 38, som have haft Bespisning, men det er kun 8 af disse Steder, hvor Kommunalbestyrelsen eller Byraadet har ydet Tilskud, hvorimod den de 30 Steder er foregaaet ved privat Initiativ. Og denne Bespisning er da slet ikke sat i Scene eller foregaaet paa den Maade, at Foreningerne ere traadte til, naar som helst der har været Trang, eller hver Vinter, men i de allerfleste Tilfælde har en saadan Bespisningsforening kun udøvet sin Virksomhed, naar der har været en ganske særlig, overordentlig Trang til Stede, i arbejdsløse Vintre, hvor der har været megen Nød, der har maattet afhjælpes paa mange andre Maader end den her nævnte. Paa 37 Steder, altsaa omtrent Halvdelen af vore Købstæder og Handelspladser, har der, efter hvad Beretningen oplyser, ingen Bespisning fundet Sted.

Jeg er derfor bange for, at den Frivillighed, der indrømmes Kommunerne efter dette Forslag, saa at de kunne hjælpe eller lade være at hjælpe, vil bevirke, at det kommer til at gaa i den gamle Skure, og at Børnene som hidtil kun faa utilstrækkelig Mad, thi jeg er som sagt ganske overbevist om, at de private Foreninger med Undtagelse af den, der virker i Kjøbenhavn, og maaske enkelte andre, kun ere traadte til i alleryderste Nødstilfælde. I Aalborg, som dog nu en Gang er en stor By, er der saaledes ingen Skolebespisning, men Børnene bespises ved en kristelig Forening, Menighedshjemmet, som det hedder, og det er jo en meget prisværdig Opgave, denne Forening har sat sig, men jeg er alligevel overbevist om, at dersom den skulde virke hver eneste Vinter, og virke, saa det kunde føles noget, vilde den staa aldeles magtesløs over for dette store Spørgsmaal.

Det er jo altsaa en betydelig Forskel, der er paa disse Forslag, men ikke desto mindre vil jeg for mit Vedkommende ikke sætte mig imod, at dette Forslag fremmes. Det forekommer mig, at i Forhold til det, vi have, er det dog altid et Skridt paa Vejen fremad, er det dog altid en Opfordring for Kommunerne til at gøre noget i den her antydede Retning. Jeg tror, at det kan have nogen Betydning, at der rettes en saadan Opfordring; kun er jeg bange

for, at der, lige saa vel naar Sagen tænkes gennemført paa denne Maade som paa den Maade, vi have tænkt os, vil blive lagt Sten i Vejen paa højere Steder for en saadan Lovs Gennemførelse, og saa kunde man akkurat lige saa godt have holdt sig til det, om jeg maa sige, mere radikale Forslag, som er stillet af Socialdemokraterne. Men under alle Omstændigheder vil jeg haabe, at dette Lovforslag maa kunne fremmes, og at vi, dersom det senere skulde vise sig, at det ikke er tilstrækkeligt, da kunne gribe til det, Socialdemokratiet har foreslaaet.

Indenrigsministeren (Bramsen): Hvis man betegner dette Lovforslags Realitet saaledes, at det bør forhindres, hvis det er muligt, at Skolebørn sulte under deres Skolearbejde i Skolen, og at, for saa vidt det ikke kan lykkes gennem private Bestræbelser eller Foreninger eller gennem det saakaldte franske System ved Forældrenes Sammenslutning at afhjælpe det onde, som det er, at Skolebørn sulte, der saa skal være Adgang for Kommunerne til at yde Bidrag, enten de nu ville give det til saadanne Foreningers Oprettelse eller Opretholdelse, eller de ville give det direkte, og at endelig det, der paa den Maade maatte blive ydet af en Kommune, ikke skal have Fattighjælps Virkninger for de paagældende Børns Forsørgere — hvis man udtrykte dette Lovforslags Realitet paa denne Maade — og jeg tror, den er rigtig udtrykt saaledes — maa jeg erklære mig enig deri.

Jeg skal, hvad § 1 angaar, som udtaler dette Hovedindhold af Loven, kun henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at andet Stykke ikke er tilstrækkelig tydelig affattet og ikke paa tilstrækkelig tydeliggørende Maade angiver Lovens Øjemed. Det betegnes efter mit Skøn i § 1, andet Stykke, som om det skulde blive en Undtagelse for Skolens Elever, at de uden Vederlag deltog i en saadan Bespisning; men det er dog næppe Meningen, at det skal betragtes som en Undtagelse, og hvis det ikke er Meningen med Lovforslagets Udtryk, vil man nødvendigvis komme til den modsatte Anskuelse, at Meningen er den, at enhver har Ret til at fordre sig gratis bispist i Skolen. Ordene lyde nemlig saaledes: „For saa vidt nogen af Skolens Elever gratis deltage i en saadan Bespisning, skal dette ikke kunne betragtes som Fattighjælp“. Jeg mener, at det dog ikke kan være Forslagsstillernes Mening, at et hvil-